ROZSUDEK TRIBUNÁLU (pátého senátu)

13. září 2010 *

Ve věci T-193/06,

Télévision française 1 SA (TF1), se sídlem v Boulogne-Billancourt (Francie), zastoupená J.-P. Hordiesem a C. Smitsem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené C. Giolitem, T. Scharfem a B. Stromskym, jako zmocněnci,

žalované,

* Jednací jazyk: francouzština.

podporované

Francouzskou republikou, zastoupenou G. de Berguesem a L. Butelem, jako zmocněnci,

vedlejší účastnicí,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise K (2006) 832 v konečném znění ze dne 22. března 2006 o opatřeních pro podpory kinematografie a audiovizuální produkce ve Francii (podpory NN 84/2004 a N 95/2004 – Francie, Režimy podpor pro kinematografii a audiovizuální produkci),

TRIBUNÁL (pátý senát),

ve složení M. Vilaras, předseda, M. Prek a V. M. Ciucă (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: T. Weiler, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 22. dubna 2010,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

1 Článek 87 odst. 1 ES stanoví, že „podpory poskytované v jakékoli formě státem nebo ze státních prostředků, které narušují nebo mohou narušit hospodářskou soutěž tím, že zvýhodňují určité podniky nebo určitá odvětví výroby, jsou, pokud ovlivňují obchod mezi členskými státy, neslučitelné se společným trhem, nestanoví-li tato smlouva jinak."

2 Článek 87 odst. 3 písm. d) ES zakotvuje, že za slučitelné se společným trhem mohou být považovány: podpory určené na pomoc kultuře a zachování kulturního dědictví, jestliže neovlivní podmínky obchodu a hospodářské soutěže ve Společenství v míře odporující společnému zájmu.

3 Sdělení Komise Radě, Evropskému parlamentu, Hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů o některých právních aspektech filmových a ostatních audiovizuálních děl ze dne 26. září 2001 (Úř. věst. 2002, C 43, s. 6) upřesňuje zvláštní kritéria, na jejichž základě Komise v rámci výjimky zakotvené v čl. 87 odst. 3 písm. d) ES posuzuje

státní podpory kinematografické a audiovizuální produkci. Komise v tomto sdělení rovněž upřesňuje, že posuzuje-li režimy podpor kinematografické a audiovizuální produkci, musí ověřovat, zda zachovávají „zásadu obecné legality", tj. musí se ujistit, že nejsou spojena s ustanoveními, která by byla v rozporu s ustanoveními smlouvy o ES v jiných oblastech, než jsou státní podpory (včetně ustanovení týkajících se zdanění). V roce 2004 rozšířila Komise působnost těchto zvláštních kritérií slučitelnosti i na kinematografickou a audiovizuální produkci, a to až do dne 30. června 2007 (Úř. věst. C 123, s. 1).

4 Francouzský zákon č. 86-1067 ze dne 30. září 1986 o svobodě sdělovacích prostředků (JORF ze dne 1. října 1986, s. 11755), a to zejména ve znění zákona č. 2000-719 ze dne 1. srpna 2000 (JORF ze dne 2. srpna 2000, s. 11903), stanovuje pravidla vztahující se na služby audiovizuální komunikace.

5 Součástí francouzské právní úpravy jsou opatření na podporu kinematografické a audiovizuální produkce. Jde zaprvé o mechanismy podpory výrobcům, které zabezpečuje Centre national de la cinématographie [Státní centrum pro kinematografii] (CNC). Financování těchto mechanismů je zajišťováno zejména prostřednictvím odvodu z obratu provozovatelů televizních služeb (dále jen „Daň"). Zadruhé jde o závazky investovat do kinematografické a audiovizuální produkce, které jsou uloženy provozovatelům televizních služeb.

6 Mechanismy na podporu kinematografické a audiovizuální produkce v rámci CNC se řídí:

– pokud jde o oblast kinematografie, nařízením č. 99-130 ze dne 24. února 1999 o finanční podpoře kinematografickému průmyslu (JORF ze dne 25. února 1999, s. 2902), v platném znění,

– pokud jde o audiovizuální oblast, nařízením č. 95-110 ze dne 2. února 1995 o finanční podpoře státu průmyslu audiovizuálních programů (JORF ze dne 3. února 1995, s. 1875), doplněným nařízením č. 98-35 ze dne 14. ledna 1998 o finanční podpoře státu audiovizuálnímu průmyslu (JORF ze dne 17. ledna 1998, s. 742), v platném znění.

7 Daň se řídí článkem 302a KB Všeobecného daňového zákoníku, který byl vložen čl. 28 písm. A opravného zákona č. 97-1239 ze dne 29. prosince 1997 o státním rozpočtu na rok 1997 (JORF ze dne 30. prosince 1997, s. 19101) a změněn zákonem č. 2005-1719 ze dne 30. prosince 2005 o státním rozpočtu na rok 2006 (JORF ze dne 31. prosince 2005, s. 20597) a opravným zákonem č. 2005-1720 ze dne 30. prosince 2005 o státním rozpočtu na rok 2005 (JORF ze dne 31. prosince 2005, s. 20654).

8 Mechanismus investičních závazků se řídí:

– nařízením č. 2001-609 ze dne 9. července 2001 přijatým k provedení bodu 3 článku 27 a článku 71 zákona č. 86-1067 a týkajícím se příspěvku provozovatelů televizních služeb šířených volně analogově pozemními rádiovými vlnami na rozvoj produkce kinematografických a audiovizuálních děl (JORF ze dne 11. července 2001, s. 11073), v platném znění,

– nařízením č. 2001-1332 ze dne 28. prosince 2001 přijatým k provedení článků 27, 28 a 71 zákona č. 86-1067 a týkajícím se příspěvku provozovatelů televizních služeb šířených analogově pozemními rádiovými vlnami, které jsou financovány s využitím uživatelských poplatků na rozvoj produkce kinematografických a audiovizuálních děl (JORF ze dne 29. prosince 2001, s. 21310), v platném znění,

– nařízením č. 2001-1333 ze dne 28. prosince 2001 přijatým k provedení článků 27, 70 a 71 zákona č. 86-1067 a stanovujícím obecné zásady šíření jiných než rozhlasových služeb digitálně pozemními rádiovými vlnami (JORF ze dne 29. prosince 2001, s. 21315), v platném znění,

– nařízením č. 2002-140 ze dne 4. února 2002 přijatým k provedení článků 33, 33-1, 33-2 a 71 zákona č. 86-1067 a zavádějícím režim vztahující se na různé kategorie služeb rozhlasového a televizního vysílání distribuované po kabelu nebo šířené satelitem (JORF ze dne 6. února 2002, s. 2412), v platném znění.

9 Tyto investiční závazky musí přinejmenším ze dvou třetin v audiovizuální a přinejmenším ze tří čtvrtin v kinematografické oblasti směřovat na nezávislou produkci, přičemž pojem nezávislé produkce se, jak to bylo potvrzeno při jednání, vztahuje k nezávislosti producenta díla ve vztahu k provozovateli televizních služeb, jenž toto dílo financuje, a je definován podle relativních kritérií, která se týkají zejména vzájemného držení podílu na základním jmění nebo hlasovacích práv ze strany dotčeného producenta a provozovatele služeb i podílu tohoto provozovatele na poslední činnosti uvedeného producenta.

10 Opatření na podporu audiovizuální produkce ze strany CNC musí svědčit i nezávislým produkčním podnikům, přičemž pojem nezávislý producent je definován shodně jako v oblasti investičních závazků.

Skutečnosti předcházející sporu

11 Dne 15. července 1992 schválila Komise Evropských společenství rozhodnutím o podpoře N 7/92 (Úř. věst. C 203, s. 14) na dobu neurčitou určité okolnosti francouzského režimu na podporu kinematografické a audiovizuální produkce.

12 Rozhodnutím o podpoře N 3/98 ze dne 3. června 1998 změněném dne 29. července 2008 (Úř. věst. C 279, s. 4) schválila Komise na dva roky určité změny systému automatické podpory kinematografické produkce. Dne 7. srpna 1998 byla platnost tohoto schválení prodloužena až do dne 3. června 2004.

13 Dopisem ze dne 3. října 2001 podala žalobkyně, Télévision française 1 SA (TF1), ke Komisi dvě stížnosti na některé okolnosti francouzského systému podpory kinematografie a audiovize.

14 Dopisem ze dne 16. února 2004 oznámily francouzské úřady režim selektivních podpor kinematografickým dílům s významem pro zámoří (N 95/2004). Komise si od francouzských úřadů vyžádala doplňující informace; ty na tuto žádost odpověděly. Francouzské úřady Komisi rovněž zaslaly oznámení o provádění uvedeného režimu, od kterého následně v lednu 2005 ustoupily.

15 Dopisy ze dne 13. a 27. dubna 2004 předala CNC Komisi informace vztahující se ke stížnostem žalobkyně.

16 Dopisem ze dne 24. května 2004 oznámily francouzské úřady Komisi veškeré režimy podpor kinematografii a audiovizi a požádaly ji o dočasné prodloužení platnosti režimů, na které se vztahovala rozhodnutí o podporách N 7/92 a N 3/98, což Komise odmítla. Dopisem ze dne 27. července 2004 vyzvala Komise francouzské úřady, aby své oznámení doplnily, což francouzské úřady učinily v několika dopisech v roce 2004 a v roce 2005. Dne 14. prosince 2004 byly veškeré oznámené režimy podpor zaevidovány pod číslem NN 84/2004.

17 Dopisem ze dne 22. prosince 2004 informovala Komise francouzské úřady, že jelikož oznámené podpůrné režimy již byly prováděny, považuje je za protiprávní ve smyslu čl. 88 odst. 3 ES.

18 Dopisem ze dne 10. ledna 2006 předložila žalobkyně ke svým stížnostem ze dne 3. října 2001doplněk.

19 V rozhodnutí K (2006) 832 v konečném znění ze dne 22. března 2006 o opatřeních pro podpory kinematografie a audiovizuální produkce ve Francii (Státní podpory NN 84/2004 a N 95/2004 – Francie, Režimy podpor pro kinematografii a audiovizuální produkci) (dále jen „Rozhodnutí“) se Komise po předběžné fázi přezkumu zakotvené v čl. 88 odst. 3 ES rozhodla ve vztahu k dotčeným opatřením nevznášet námitky.

20 Dne 14. prosince 2006 byl souhrn Rozhodnutí zveřejněn v *Úředním věstníku Evropské unie* (Úř. věst. C 305, s. 12) spolu s odkazem na internetovou stránku Komise umožňující přístup k plnému znění tohoto rozhodnutí.

Rozhodnutí

21 Z Rozhodnutí vyplývá, že se týkalo režimu podpory kinematografické a audiovizuální produkce, zejména podpůrných opatření finanční povahy poskytovaných prostřednictvím CNC a mechanismu investičních závazků.

22 Pokud jde zaprvé o opatření na podporu kinematografické a audiovizuální produkce poskytovaná prostřednictvím CNC, Komise CNC popisuje jako veřejnoprávní organizaci správní povahy nadanou právní subjektivitou a finanční autonomií a podléhající dozoru francouzského ministerstva kultury a komunikací (bod II odst. 20 Rozhodnutí). Rozpočet spravovaný CNC je rozdělen na dvě části: část „Audiovizuální průmysl" [zahrnující účet podpory průmyslu audiovizuálních programů (COSIP)] a část „Kinematografický průmysl" (bod II odst. 21 Rozhodnutí). Komise dále uvádí, že rozpočet CNC je financován parafiskálními poplatky, mezi nimi daní (bod II odst. 22 Rozhodnutí). Komise připomíná, že dle článku 302a KB francouzského Všeobecného daňového zákoníku hradí daň provozovatelé usazení ve Francii z televizních služeb poskytnutých v metropolitní Francii nebo v zámořských departementech, jejichž program v předchozím roce zahrnoval jedno a více audiovizuálních nebo kinematografických děl způsobilých k podpoře ze strany CNC a že se daň v podstatě počítá z obratu těchto provozovatelů televizních služeb (bod II odst. 23 a 24 Rozhodnutí).

23 Pokud jde o opatření CNC na podporu kinematografické a audiovizuální produkce zpochybněné v rámci této žaloby, Komise v Rozhodnutí popisuje opatření na „podporu dlouhometrážní kinematografické produkce" (bod II odst. 29 až 95), na „podporu propagace kinematografických děl v zahraničí" (bod II odst. 121 až 126), na „podporu

krátkometrážních kinematografických děl "(bod II odst. 127 až 149) a na „podporu audiovizuální produkce" (bod II odst. 186 až 219), jakož i způsob jejich financování (bod II odst. 19 až 24).

24 Poté, co v Rozhodnutí uvedená opatření rozebírá, dospívá Komise k závěru, že některá z nich jsou státními podporami ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES a jsou až do konce roku 2011 slučitelná se společným trhem na základě čl. 87 odst. 3 písm. d) ES, zatímco ostatní nebyla jako státní podpory ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES za použití nařízení Komise (ES) č. 69/2001 ze dne 12. ledna 2001 o použití článků 87 a 88 Smlouvy o ES na podporu *de minimis* kvalifikována (Úř. věst. L 10, s. 30; Zvl. vyd. 08/02, s. 138) (bod III odst. 38 až 124 Rozhodnutí ve vztahu k „podpoře kinematografie – podpoře dlouhometrážní kinematografické produkce", bod III odst. 158 až 193 Rozhodnutí ve vztahu k „podpoře zahraniční propagace kinematografických děl", bod III odst. 194 až 223 Rozhodnutí ve vztahu k „podpoře krátkometrážních kinematografických děl", bod III odst. 257 až 331 Rozhodnutí ve vztahu k „podpoře audiovizuální produkce"). Pokud jde o opatření prohlášená za slučitelná se společným trhem na základě čl. 87 odst. 3 písm. d) ES, dospívá Komise k tomuto závěru buď za použití kritérií uvedených ve sdělení z roku 2001 citovaného v bodě 3 výše, nebo za použití těchto kritérií *per analogiam* nebo jako relevantního referenčního rámce. Komise se proto rozhoduje nevznášet ve vztahu k nim námitky.

25 Pokud jde zadruhé o investiční závazky (bod II odst. 246 až 255 Rozhodnutí), uvádí Komise, že tyto závazky jsou s určitými rozdíly v podmínkách jejich poskytnutí uloženy provozovatelům televizních služeb šířených volně analogově nebo digitálně pozemními rádiovými vlnami, po kabelu nebo satelitem, provozovatelům placených televizních služeb šířených analogově pozemními rádiovými vlnami a provozovatelům tzv. služeb „platba za sezení" šířených digitálně pozemními rádiovými vlnami.

26 Komise upřesňuje, že výše investičních závazků se stanoví jako procento z obratu uvedeného provozovatele televizních služeb za předchozí rok (bod II odst. 250 Rozhodnutí). Uvedená částka závisí na způsobu šíření televizních služeb a povaze provozovatele (bod II odst. 251 až 254 Rozhodnutí). Komise obecně uvádí, že procento z obratu, které je třeba investovat do kinematografické produkce, je vyšší, je-li programové schéma televizní služby zaměřeno na kinematografii, a nižší, není-li toto programové schéma na kinematografii primárně zaměřeno (bod II odst. 251 Rozhodnutí).

27 Komise má za to, že tyto investiční závazky nezahrnují prostředky státu a nejsou tedy státními podporami ve smyslu článku 87 ES (bod III odst. 390 až 398 Rozhodnutí).

28 V bodě IV Rozhodnutí Komise „lituje, že Francie v rozporu s čl. 88 odst. 3 [ES] většinu opatření zkoumaných v tomto rozhodnutí provedla." Komise dále prohlašuje, že státní podpory zpochybněné v rámci této žaloby, které jí byly oznámeny a které jsou předmětem Rozhodnutí, jsou na základě čl. 87 odst. 3 písm. d) ES slučitelné se společným trhem až do konce roku 2011. V témže bodu je upřesněno, že:

„Komise trvá na tom, že tato doba se přiznává s přihlédnutím k závazku navrženému francouzskými úřady ‚přikročit k případným změnám nutným k tomu, aby se odpovědělo na vývoj pravidel v oblasti státních podpor po 30. červnu 2007.' Komise francouzským úřadům připomíná, že musí předkládat výroční zprávu o provádění oznámených opatření. Tato zpráva bude muset obsahovat dostatečné podrobnosti, aby Komise mohla ověřovat, zda tyto mechanismy nenarušují hospodářskou soutěž v míře odporující společnému zájmu."

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

29 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 12. července 2006 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

30 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 4. října 2006 požádala Francouzská republika, aby mohla vstoupit do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Komise. Usnesením ze dne 14. listopadu 2006 předseda prvního senátu Tribunálu tento vstup do řízení povolil. Vedlejší účastnice předložila spis vedlejšího účastníka a ostatní účastnice řízení k němu předložily svá vyjádření ve stanovených lhůtách.

31 Jelikož se měnilo složení senátů Tribunálu, soudce zpravodaj byl přidělen k pátému senátu, kterému byla tudíž přidělena i projednávaná věc.

32 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Soud (pátý senát) o zahájení ústní části řízení. Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky položené Soudem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 22. dubna 2010.

33 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– prohlásil žalobu za přípustnou;

– zrušil Rozhodnutí;

– rozhodl podle práva o nákladech řízení.

34 Komise navrhuje, aby Tribunál:

– odmítl žalobu jako nepřípustnou;

– podpůrně zamítl žalobu jako zjevně neopodstatněnou;

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

35 Francouzská republika navrhuje, aby Tribunál:

– odmítl žalobu jako nepřípustnou;

– podpůrně zamítl žalobu jako neopodstatněnou;

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

36 Komise, aniž formálně vznáší námitku nepřípustnosti ve smyslu článku 114 jednacího řádu Tribunálu, zpochybňuje přípustnost žaloby, přičemž se dovolává nedostatku aktivní legitimace žalobkyně.

Argumenty účastníků řízení

37 Komise zpochybňuje přípustnost žaloby, přičemž tvrdí, že žalobkyně není Rozhodnutím osobně dotčena. Zaprvé, protože žalobkyně zpochybňuje opodstatněnost Rozhodnutí, měla by podle ustálené judikatury prokázat své zvláštní postavení tím, že doloží, že je podstatně dotčeno její postavení na trhu a nejen to, že má postavení soutěžitelky ve vztahu k podniku příjemci podpory.

38 Žalobkyně by musela provést rozbor trhu a určit konkrétní výrobky nebo zeměpisné trhy, o něž je v soutěži s příjemci podpory (stanovisko generálního advokáta Jacobse předcházející rozsudku Soudního dvora ze dne 13. prosince 2005, Komise v. Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Sb. rozh. s. I-10737, I-10741, body 117 a 118). Musela by tak prokázat, že jí žádné z opatření, na které se Rozhodnutí vztahuje, nemůže svědčit, a že tato nevýhoda se podstatně dotýká jejího soutěžního postavení.

39 V duplice Komise uvádí, že žalobkyně se nepokouší prokázat svůj bezprostřední a osobní zájem na podání žaloby, pokud jde o opatření na podporu produkce ze strany CNC. Komise z toho vyvozuje, že žalobkyně implicitně připouští, že její žaloba je přípustná pouze v tom rozsahu, v jakém se týká investičních závazků. To má být snadno vysvětlitelné skutečností, že žalobkyni mohou opatření na podporu produkce ze

strany CNC svědčit. Pokud jde o kinematografickou produkci, žalobkyni mají svědčit zejména automatické podpory produkce a distribuce, jakož i podpory videoprodukci. Pokud jde o audiovizuální produkci, na žalobkyni se přímo vztahuje podpora COSIP, a to prostřednictvím jejích produkčních poboček, nepřímo se na ni vztahuje, co se týče programů, které kanál dopředu financuje u delegovaných producentů. Podle Komise je na základě ustálené judikatury žaloba na neplatnost přípustná jen v tom rozsahu, v jakém má žalobkyně skutečný zájem na zrušení napadeného aktu. Tak tomu přitom v projednávaném případu není, jelikož za předpokladu, že Tribunál připustí žalobu žalobkyně a zruší Rozhodnutí v tom rozsahu, v jakém se týká podpůrných opatření prohlášených za slučitelná, žalobkyni by dotčené podpory nemohly svědčit a ocitla by se v méně příznivé situaci, než je situace, která vyplývá z Rozhodnutí.

40 Zadruhé, pokud jde o investiční závazky, za předpokladu, že by se Komise byla dopustila omylu, když konstatovala absenci státních prostředků, musela by žalobkyně rovněž prokázat podstatné dotčení svého soutěžního postavení z důvodu, že by jí sledovaná opatření ani potenciálně nesvědčila.

41 Zaprvé Komise připomíná, že z investičních závazků provozovatelům televizních služeb za rozdílných okolností vyplývá povinnost vynakládat každoročně určité částky na financování kinematografické a audiovizuální produkce. Protože tyto závazky spočívají na všech provozovatelích televizních služeb, neměla by být tudíž žaloba stěžovatelky přípustná v tom rozsahu, v jakém se týká kvalifikace, že tato opatření nejsou podporami. V tomto ohledu odkaz žalobkyně na stav právní úpravy platné v době, kdy v roce 2001 podávala své stížnosti, není pro zkoumání přípustnosti žaloby relevantní, neboť platnost aktu se podle ustálené judikatury posuzuje v závislosti na skutkových a právních okolnostech, které existovaly k datu jeho přijetí. Kromě toho,

pokud jde o rozdíl v zacházení, který žalobkyně tvrdí, vycházející ze skutečnosti, že investiční závazky se týkají pouze některých provozovatelů televizních služeb šířených digitálně rádiovými vlnami, což s sebou nese diskriminaci a implicitně dotčení jejího soutěžního postavení, tvrdí Komise, že tento rozdíl je odůvodněn objektivními okolnostmi souvisejícími s obratem. Navíc provozovatelé televizních služeb, kteří se těší odlišnému zacházení, mají být ti, kteří audiovizuální díla vysílají jen málo, anebo vůbec a nejsou tedy v soutěži s provozovateli televizních služeb, jako je žalobkyně, u nichž podstatnou část programů tvoří audiovizuální díla.

42 Zadruhé Komise a Francouzská republika v reakci na žalobkyni uvádějí, že francouzské úřady se v souladu se čl. 3 odst. 1 směrnice Rady 89/552/EHS ze dne 3. října 1989 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání (Úř. věst. L 298, s. 23; Zvl. vyd. 06/01, s. 224), v platném znění, rozhodly přijmout přísnější ustanovení, než jsou ustanovení dotčené směrnice, a vypočítávat výši investičních závazků v závislosti na obratu provozovatele televizních služeb. Podle francouzské právní úpravy mají každopádně všichni provozovatelé televizních služeb podléhat investičním závazkům ve stejné míře. Proto skutečnost, že výdaje žalobkyně z tohoto titulu z důvodu jejího postavení na francouzském trhu televizního vysílání a velikosti jejího obratu přesahují výdaje jejích soutěžitelů, podle Komise nepostačuje k tomu, aby ji individualizovala, což žalobkyně, jak se zdá, připustila v replice. Jelikož tak žalobkyně uznává, že opatření poškozuje širší skupinu hospodářských subjektů, tvrdí Komise, že jestliže se řada dalších hospodářských subjektů nachází v téže situaci jako žalobkyně, prokazuje to, že žalobkyně se v rozporu s požadavky rozsudku Soudního dvora ze dne 15. července 1963, Plaumann v. Komise (25/62, Recueil, s. 197) nenachází ve zvláštní situaci.

43 Zatřetí Komise a Francouzská republika zpochybňují tvrzení žalobkyně, že podpůrná opatření ze strany CNC a investiční závazky se vztahují na velké skupiny v oblasti komunikací namísto, aby napomáhala nezávislé produkci. Na základě francouzské právní úpravy musí všichni provozovatelé televizních služeb podle týchž kritérií věnovat dvě třetiny svých investičních závazků na nezávislou audiovizuální produkci. V praxi se většina těchto investic uskutečňuje ve formě nákupů a koupí předem u nezávislých producentů z jakékoli skupiny v oblasti audiovizuální komunikace. Každopádně i za předpokladu, že francouzská konstrukce tyto skupiny z oblasti komunikace zvýhodňuje, byla by žalobkyně znevýhodněna stejně jako ostatní provozovatelé televizních služeb, na které se vztahují tytéž závazky. Účinky francouzského režimu na žalobkyni mají souviset výlučně s jejím soutěžním postavením, jelikož jakožto provozovatel televizních služeb s největším obratem financuje prostřednictvím závazků investovat do nezávislé produkce další producenty audiovizuálních děl ve významnější míře než její soutěžitelé, avšak stále podle objektivního kritéria, totiž podle obratu.

44 Zatřetí z hlediska práva na soudní ochranu Komise zdůrazňuje, že se musí držet pozitivního práva a konsolidované judikatury, jak vyplývá zejména z rozsudku Tribunálu ze dne 13. září 2006, British Aggregates v. Komise (T-210/02, Sb. rozh. s. II-2789) (viz rovněž rozsudek Soudního dvora ze dne 25. července 2002, Unión de Pequeños Agricultores v. Rada, C-50/00 P, Recueil, s. I-6677, bod 40). Žalobkyně by tak mohla teoreticky odmítnout podřídit se závaznému režimu investičních závazků a před vnitrostátním soudem namítat neslučitelnost tohoto režimu s právem Společenství, přičemž by bylo na vnitrostátním soudu, aby se případně na Soudní dvůr obrátil s předběžnou otázkou týkající se platnosti Rozhodnutí.

45 Francouzská republika sdílí závěr Komise, že žaloba podaná žalobkyní je nepřípustná, neboť žalobkyně není Rozhodnutím osobně dotčena.

46 Stejně jako Komise Francouzská republika zaprvé tvrdí, že jelikož žalobkyně zpochybňuje opodstatněnost Rozhodnutí, je v souladu s ustálenou judikaturou její žaloba přípustná pouze, pokud prokáže, že její soutěžní postavení je uvedeným opatřením podstatně dotčeno. Francouzská republika rovněž zdůrazňuje, že pokud jde o odkaz žalobkyně na stanovisko generálního advokáta Jacobse předcházející rozsudku Komise v. Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, bod 38 výše, stačí připomenout, že Soudní dvůr v tomto rozsudku potvrdil požadavek podstatného dotčení soutěžního postavení žalobkyně. V tomto ohledu Francouzská republika stejně jako Komise tvrdí, že žalobkyně se nemůže dovolávat jen toho, že je zúčastněnou stranou ve smyslu čl. 88 odst. 2 ES, a existence soutěžního vztahu, nýbrž že musí prokázat významnou míru zásahu do svého postavení na trhu. Konečně, v rozporu s tvrzeními žalobkyně, Komise přijala Rozhodnutí v reakci na oznámení všech režimů podpor kinematografii a audiovizi ze strany francouzských úřadů ze dne 24. května 2004, a nikoli na základě stížnosti žalobkyně ze dne 3. října 2001.

47 Zadruhé žalobkyně neprokázala, že Rozhodnutím bylo podstatně dotčeno její soutěžní postavení. Zaprvé v reakci na žalobkyni Francouzská republika stejně jako Komise tvrdí, že francouzské úřady se rozhodly vypočítávat výši investičních závazků v závislosti na obratu provozovatele televizních služeb a že skutečnost, že výdaje žalobkyně vzhledem k jejímu postavení na francouzském trhu televizního vysílání a velikosti jejího obratu přesahují výdaje jejích soutěžitelů, nepostačuje k tomu, aby ji individualizovala, což žalobkyně, jak se zdá, připustila v replice (bod 42 výše).

48 Zadruhé, pokud jde o tvrzení žalobkyně, že podpůrná opatření ze strany CNC a investiční závazky, z nichž mají prospěch velké skupiny v oblasti komunikace namísto, aby napomáhaly nezávislé produkci, doplňuje Francouzská republika, že co se týče třetiny těchto investičních závazků může žalobkyně stejně jako ostatní provozovatelé

televizních služeb volně investovat u producentů podle svého výběru, a to zejména ve svých vlastních pobočkách. Francouzská republika příkladmo uvádí údaje o investicích žalobkyně do audiovizuální a kinematografické produkce za rok 2005.

49 Zatřetí v rámci svých investičních závazků ve vztahu k nezávislé produkci může žalobkyně držet výlučná práva po relativně dlouhou dobu 42 měsíců, a nikoli 18 měsíců, jak tvrdí. Mimo tyto závazky si provozovatelé televizních služeb uchovávají hospodářskou kontrolu nad díly, která financují, jelikož mají široký rozhodovací prostor jak ve fázi produkce – volbou způsobů financování – tak ve stádiu užívání, pokud jde o trvání těchto práv, výkupy a užití na vícero médiích.

50 Zatřetí žalobkyně není každopádně s to prokázat podstatné dotčení svého soutěžního postavení. Zaprvé, co se týče závazků investic do audiovizuální a kinematografické produkce, žalobkyně jim stejně jako všichni francouzští provozovatelé televizních služeb podléhá v závislosti na svém obratu. Zadruhé Francouzská republika se stejně jako Komise ptá na to, jaký zájem má žalobkyně, která má prospěch z opatření na podporu kinematografie a audiovize, na tom, aby dosáhla zrušení Rozhodnutí prohlašujícího tato opatření za slučitelná (viz bod 39 výše).

51 Žalobkyně tvrdí, že je Rozhodnutím bezprostředně a osobně dotčena. Pokud jde o její bezprostřední zájem na podání žaloby proti Rozhodnutí, tvrdí, že každý podnik, který je v soutěži s podnikem příjemcem podpory má zájem na tom dosáhnout zrušení rozhodnutí Komise, které prohlašuje tuto podporu za slučitelnou se společným trhem, jelikož takové zrušení povede k znovuzahájení přezkumu slučitelnosti podpory. Kromě toho byla již dotčená podpora udělena, takže Rozhodnutí umožňuje zachovat

podporu, jejíž zrušení žalobkyně požaduje od roku 2001. Žalobkyně v replice zdůrazňuje, že tento bezprostřední zájem Komise nezpochybňuje.

52 Kromě toho osobní zájem žalobkyně by byl podle judikatury prokázán, jakmile by její postavení na trhu bylo podporami, které jsou předmětem Rozhodnutí, dotčeno. Žalobkyně se zaprvé domnívá, že obě podmínky stanovené Komisí v žalobní odpovědi jdou nad rámec podmínek, které jsou stanoveny judikaturou. Předně, co se týče podmínky související s okolností, že jí nesvědčily podpory, na které se Rozhodnutí vztahuje, tvrdí žalobkyně, že je aktivně legitimována, jelikož je zúčastněnou stranou ve smyslu čl. 88 odst. 2 ES a čl. 1 písm. h) nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [88 ES] (Úř. věst. L 83, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 339). Dále, opírá-li se žaloba o důvody vycházející z opodstatněnosti Rozhodnutí, musí žalobkyně prokázat svou zvláštní situaci, přičemž tu lze vyvozovat z dotčení jejího soutěžního postavení a případně z toho, že intervenovala v předběžném řízení. Jakékoli jiné řešení by znamenalo přehlížet skutečnost, že podpora jevící se jako obecná ve skutečnosti zvýhodňuje pouze některé hospodářské subjekty nebo některé činnosti, ač teoreticky může svědčit všem.

53 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že v projednávaném případu je dotčeno její soutěžní postavení na trhu volně přístupného televizního vysílání a na trhu nákupu audiovizuálních práv a obsahů. Rozhodnutí totiž zachovává systém povinných příspěvků ve prospěch audiovizuální produkce, když buď prohlašuje, že investiční závazky nejsou státními podporami, nebo že podpůrná opatření ze strany CNC jsou podporou slučitelnou se společným trhem. Tyto obtíže stály u zrodu stížností žalobkyně.

54 Zaprvé udaná podpůrná opatření, v Rozhodnutí schválená, mají zakládat znevýhodnění v soutěži, protože omezují možnost žalobkyně rozvíjet vlastní produkční činnost ve dvou třetinách výdajů souvisejících s investičními závazky, a mají zvýhodňovat skupiny v oblasti komunikace, které jsou soutěžitelkami žalobkyně. Pokud jde o domnělou hospodářskou kontrolu nad díly, která financuje, uvádí žalobkyně v reakci na Francouzskou republiku, že míra jejích investičních závazků je taková, že fakticky určuje strukturu použití všech jejích investičních prostředků.

55 Zadruhé, jak to žalobkyně obšírně vysvětlovala ve svých stížnostech, francouzský režim na podporu kinematografického a audiovizuálního průmyslu má mít za následek, že platbou daně financujícího COSIP a dotací udělovanou COSIP nezávislým producentům přispívá k financování svých vlastních soutěžitelů. Vzhledem k tomu, jak francouzská právní úprava vymezuje pojem „nezávislý producent", je řada těchto producentů ovládána žalobkyninými soutěžiteli s tím, že podíl v řadě z nich drží velké skupiny v oblasti komunikace, které jsou buď činné ve vysílání (kabel, satelit, digitální pozemní rádiové vlny, internetová televize), nebo jsou činné v audiovizuální produkci, anebo kumulují oba druhy činností.

56 V tomto ohledu žalobkyně zpochybňuje číselné údaje týkající se roku 2005, které předložila Francouzská republika. Mezi 26 producenty označovanými z hlediska francouzské právní úpravy za nezávislé, s nimiž byla žalobkyně během roku 2005 ve smluvním vztahu, bylo pouze devět producenty skutečně nezávislými na jakémkoli provozovateli televizních služeb. Mezi 17 ostatními bylo osm pobočkami audiovizuálních skupin a devět podniky spojenými v průmyslové skupiny, což jim zakládalo významnou hospodářskou váhu a které většinou vedlo ke kumulaci povahy producenta i distributora. Žalobkyně uvádí, že těchto 17 obchodních partnerů jsou většinou významné a hospodářsky silné podniky, což neodpovídá vymezení „nezávislého producenta" stanovenému v bodě 23 odůvodnění směrnice 89/552. Žalobkyně zdůrazňuje,

že stačí konstatovat, že v klasifikaci producentů fikce v první části večera za rok 2005 je tím, kdo má největší prospěch z francouzské právní úpravy podpor produkci a investičních závazků, prostřednictvím pěti poboček jediná skupina. Táž klasifikace rovněž ukazuje, že mezi deseti nejvýznamnějšími producenty v roce 2005 nevystupuje žádný skutečně nezávislý producent ve smyslu litery a ducha směrnice 89/552.

57 Zatřetí těmto velkým skupinám v oblasti komunikace může podpůrný režim svědčit bez toho, že by se musely podílet na jeho financování. Kromě výhody v podobě podpory ze strany COSIP prostřednictvím producentů, kteří jsou do nich zahrnuti, mohou k produkovaným dílům držet časově neomezená koprodukční práva, které mohou následně dál prodávat, a to zejména žalobkyni. Tyto velké skupiny jsou proto významně zvýhodněny při tvorbě katalogů děl a při šíření děl na jiných médiích, zejména digitálně pozemními rádiovými vlnami, satelitně, po internetu a telefonií třetí generace. Skupiny vybavené těmito již vytvořenými katalogy budou napříště vysílat digitálně na pozemních rádiových vlnách, a to v přímé soutěži s žalobkyní.

58 Naopak provozovatelé televizních služeb prakticky nemohou vytvářet katalogy práv, protože nemohou držet koprodukční podíly na audiovizuálních dílech financovaných z titulu jejich investičních závazků k podnikům nezávislé produkce, přičemž tyto závazky představují dvě třetiny jejich výdajů z titulu investičních závazků. Mohou nabýt pouze „anténní podíly", totiž práva na vysílání těchto děl omezená na určitý počet vysílání po omezenou dobu.

59 Kromě toho tváří v tvář stálému tlaku těchto konkurenčních skupin v oblasti komunikace má být žalobkyně a ostatní provozovatelé televizních služeb obchodně nuceni

vykupovat po vyčerpání svých vysílacích práv, jež jako výlučná trvají jen 18 měsíců, audiovizuální díla, která financovaly. Protože seriály francouzských kanálů jsou nadále produkovány po dobu přesahující původní trvání práv na vysílání prvních dílů, je totiž nákup těchto práv nezbytný, nemá-li dojít k tomu, že tyto díly budou vysílány na konkurenčních kanálech. V reakci na to, že se Francouzská republika dovolává velkého manévrovacího prostoru provozovatelů televizních služeb ve fázi užívání děl a trvání vysílacích práv, ujišťuje žalobkyně, že tato doba a počet vysílání, která jsou v ní možná, jsou francouzskou právní úpravou striktně omezeny.

60 Začtvrté žalobkyně v replice doplňuje, že na základě francouzské právní úpravy se výše investičních závazků vypočítává z obratu, a nikoli z programového rozpočtu kanálu, jak to zakotvuje článek 5 směrnice 89/552. Výdaje žalobkyně v rámci tohoto titulu proto významně převyšují výdaje jejích soutěžitelů, zejména France 2, France 3 a M6, a to na újmu svobody nakládání s vlastním rozpočtem a svobodné volby v oblasti programu, což má přispívat k tomu, že to žalobkyni ve vztahu k jejím soutěžitelům individualizuje. Žalobkyně rovněž připomíná, že příspěvek na rozvoj produkce audiovizuálních děl se k datu podání její stížnosti v roce 2001 vztahoval pouze na provozovatele televizních služeb vysílaných volně analogově pozemními rádiovými vlnami, a sice na žalobkyni, dva veřejnoprávní kanály a M6, protože ostatní skupiny v oblasti komunikací činné ve Francii, které nevyužívaly kanály tohoto typu, těmto povinnostem unikaly. Kdyby se právní předpisy postupně vyvíjely směrem k zakotvení téhož druhu závazků ostatním provozovatelům televizních služeb, stanovené závazky by nebyly tak zavazující a investované částky tak významné, jako jsou ty, které jsou stanoveny žalobkyni. Skutečnost, že Rozhodnutí by se mohlo dotknout rovněž dalších hospodářských subjektů a že by mohlo způsobit širší škodu, je každopádně dalším důvodem, proč přistoupit na přípustnost žaloby.

61 Zapáté, pokud jde o přímé a nepřímé výhody, které má žalobkyně vyvozovat z režimu podpory audiovizuální produkce, zpochybňuje žalobkyně tvrzení Francouzské republiky. V tomto ohledu tvrdí, že se na ni podpůrná opatření ze strany CNC nepřímo vztahují. Zaprvé prospěch z finanční podpory CNC na dotčenou produkci má výlučně producent, a to zejména v tom, že jde na jeho účet u CNC a že umožňuje automaticky generovat nové podpory. Váhu investičních závazků spočívajících na provozovateli televizních služeb naopak nesnižuje. Finanční podpora udělovaná producentům, kteří nejsou pobočkami žalobkyně, jí proto nezakládají žádnou výhodu. Zadruhé udělení této podpory od CNC, opírající se o finanční závazek provozovatele televizních služeb, jako je žalobkyně, ve výši nejméně 25 % z částky rozpočtu na produkci, nijak nesnižuje závazky vyplývající z právní úpravy nebo neulehčuje břemeno spočívající na tomto provozovateli. Kromě toho žalobkyně výši přímé výhody získané prostřednictvím svých poboček z režimu podpory audiovizuální produkce označuje za marginální. Pouze třetina investičních závazků může být případně realizována společně s jejími produkčními pobočkami, z nichž jen několik vyrábí díla do zásoby a pouze dvěma svědčila v roce 2005 finanční podpora ze strany CNC v celkově mnohem nižší výši než činí výše daně, kterou v témže roce musela žalobkyně uhradit.

62 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že zvláštní postavení žalobce ve smyslu rozsudku Plaumann v. Komise, výše bod 42, podle judikatury nevyplývá výlučně z podstatného dotčení žalobcova soutěžního postavení na trhu (rozsudek Tribunálu ze dne 10. května 2006, Air One v. Komise, T-395/04, Sb. rozh. s. II-1343, bod 32). Kromě toho uvádí, že generální advokát Jacobs ve svém stanovisku předcházejícímu rozsudku Komise v. Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, bod 38 výše, v bodech 141 a 142 jasně pléduje za uplatnění kritéria osobního zájmu, který by již nebyl omezen výlučně na toto dotčení. Lze přihlédnout k dalším úvahám, jako je skutečnost, že stížnosti žalobkyně z roku 2001 a jejich doplnění z ledna 2006 stojí v rozporu s tvrzeními Francouzské

republiky u zrodu Rozhodnutí. Komise tuto okolnost nezpochybňuje a Rozhodnutí na ně přímo odkazuje a odpovídá.

63 Začtvrté nadměrně zužující výklad pojmu osobní žalobní zájem, jako je ten, který navrhuje Komise, by měl za následek to, že by žalobkyně byla zbavena svého práva na účinnou soudní ochranu. Žalobkyně, neměla-li by možnost podat žalobu k Tribunálu, by byla zcela zbavena možnosti hmotněprávně napadnout to, zda mají investiční závazky povahu státní podpory.

Závěry Tribunálu

64 Podle čl. 230 čtvrtého pododstavce ES může každá fyzická nebo právnická osoba podat žalobu proti rozhodnutím, která jsou jí určena, jakož i proti rozhodnutím, která, byť vydána ve formě nařízení nebo rozhodnutí určeného jiné osobě, se jí bezprostředně a osobně dotýkají.

65 Jelikož v projednávaném případě bylo Rozhodnutí určeno Francouzské republice, je třeba zkoumat, zda se žalobkyně bezprostředně a osobně dotýká.

66 Pokud jde o podmínku bezprostředního dotčení, mohou jiné subjekty než adresáti rozhodnutí podle ustálené judikatury tvrdit, že jsou osobně dotčeny, pouze tehdy, jsou-li tímto rozhodnutím zasaženy z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně zvláštní, nebo faktické situace, která je vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím je individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát takového rozhodnutí (viz rozsudky Soudního dvora ze dne 15. července 1963, Plaumann v. Komise, 25/62, Recueil, s. 197, s. 223; ze dne 19. května 1993, Cook v. Komise, C-198/91, Recueil, s. I-2487, bod 20; ze dne 15. června 1993, Matra

v. Komise, C-225/91, Recueil, s. I-3203, bod 14; ze dne 13. prosince 2005, Komise v. Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, bod 38 výše, bod 33, a ze dne 22. prosince 2008 British Aggregates v. Komise, C-487/06 P, Sb. rozh. s. I-10505, bod 26).

67 Na Tribunálu tedy je, aby ověřil, zda v projednávaném případě bylo žalobkyni možné považovat za Rozhodnutím osobně dotčenou.

68 V projednávané věci chce žalobkyně dosáhnout toho, aby Tribunál zrušil rozhodnutí přijaté po předběžném přezkumném řízení zakotveném v čl. 88 odst. 3 ES.

69 V tomto ohledu je důležité připomenout, že v rámci řízení o kontrole státních podpor, upraveném v článku 88 ES, musí být rozlišována jednak předběžná fáze zkoumání podpor zavedená v odstavci 3 tohoto článku, jejímž cílem je pouze umožnit Komisi, aby si mohla utvořit svůj prvotní názor na to, zda je předmětná podpora částečně či plně slučitelná, a jednak fáze vyšetřování uvedená v odstavci 2 téhož článku. Pouze v rámci této fáze, která má umožnit Komisi, aby získala úplné informace o všech okolnostech věci, ukládá Smlouva Komisi povinnost vyzvat zúčastněné strany, aby předložily své připomínky (rozsudky Cook v. Komise, bod 66 výše, bod 22; Matra v. Komise, bod 66 výše, bod 16; Komise v. Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, bod 38 výše, bod 34, a ze dne 22. prosince, British Aggregates v. Komise, bod 66 výše, bod 27).

70 Jestliže Komise, aniž by zahájila formální vyšetřovací řízení stanovené v čl. 88 odst. 2 ES, rozhodnutím přijatým na základě odstavce 3 téhož článku konstatuje, že

podpora je slučitelná se společným trhem, mohou se nositelé těchto procesních záruk domoci jejich dodržení, pouze pokud mají možnost toto rozhodnutí zpochybnit před soudem Společenství. Z těchto důvodů soud Společenství prohlásí za přípustnou žalobu směřující ke zrušení takového rozhodnutí podanou zúčastněnou stranou ve smyslu čl. 88 odst. 2 ES, pokud žalobce podáním žaloby sleduje zajištění ochrany procesních práv, kterých požívá na základě tohoto posledně uvedeného ustanovení (viz rozsudky Komise v. Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, bod 38 výše, bod 35 a citovaná judikatura, a ze dne 22. prosince 2008, British Aggregates v. Komise, bod 66 výše, bod 28).

71 Soudní dvůr měl příležitost upřesnit, že takovými zúčastněnými stranami ve smyslu čl. 88 odst. 2 ES jsou osoby, podniky nebo sdružení, jejichž zájmy mohou být dotčeny poskytnutím podpory, tj. zejména podniky soutěžící s příjemci této podpory a profesní organizace (viz rozsudky Komise v. Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, bod 38 výše, bod 36, a citovaná judikatura, a ze dne 22. prosince 2008, British Aggregates v. Komise, bod 66 výše, bod 29).

72 Naproti tomu, pokud žalobce zpochybňuje opodstatněnost rozhodnutí obsahující posouzení podpory jako takové, pouhá skutečnost, že může být považován za „zúčastněnou stranu“ ve smyslu čl. 88 odst. 2 ES, nemůže postačovat k tomu, aby byla přípustnost žaloby uznána. V takovém případě musí prokázat, že má zvláštní postavení ve smyslu rozsudku Plaumann v. Komise, bod 42 výše. Tak je tomu zejména tehdy, pokud je žalobcovo postavení na trhu podstatně dotčeno podporou, která je předmětem napadeného rozhodnutí (rozsudky Soudního dvora Komise v. Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, bod 38 výše, bod 37, a ze dne 22. prosince 2008, British Aggregates v. Komise, bod 66 výše, bod 30; viz rovněž v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 28. ledna 1986, Cofaz a další v. Komise, 169/84, Recueil, s. 391, body 22 až 25).

73 V projednávaném případě je třeba především upřesnit, že obecná působnost Rozhodnutí, která vyplývá z toho, že předmětem Rozhodnutí je povolit režimy podpor, které se vztahují na kategorii obecně a abstraktně definovaných hospodářských subjektů, nemůže zabránit použití citované judikatury (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 22. prosince 2008, British Aggregates v. Komise, bod 66 výše, bod 31).

74 Kromě toho je třeba uvést, že žalobkyně na podporu své žaloby vznesla tři důvody. První důvod vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění. Druhý důvod vychází z porušení čl. 87 odst. 1 ES. Třetí důvod se opírá o porušení čl. 87 odst. 3 písm. d) ES.

75 Stačí konstatovat, že žádný z těchto důvodů neplatnosti nesměřuje ke konstatování existence závažných potíží vyvolaných dotčenými podpůrnými opatřeními z hlediska jejich kvalifikace jako státní podpory nebo jejich slučitelnosti se společným trhem, potíží, které by Komisi nutily zahájit formální řízení. Žalobkyně nezpochybňuje to, že Komise odmítla zahájit formální přezkumné řízení uvedené v čl. 88 odst. 2 ES, a nedovolává se porušení procesních práv, která z tohoto ustanovení vyplývají, nýbrž pokouší se výlučně dosáhnout zrušení Rozhodnutí co do merita, jak to potvrdila při jednání v odpovědi na otázku Tribunálu, což bylo zachyceno v protokolu z jednání.

76 Protože tedy projednávaná žaloba nesměřuje k ochraně procesních práv žalobkyně, prostá skutečnost, že ji lze považovat za zúčastněnou stranu ve smyslu čl. 88 odst. 2 ES nestačí k uznání přípustnosti žaloby. Musí tedy prokázat, že má zvláštní postavení ve smyslu judikatury vycházející z rozsudku Plaumann v. Komise, bod 42 výše, zejména proto, že její postavení na trhu by bylo podstatně dotčeno opatřeními, která jsou předmětem Rozhodnutí.

77 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podnik se nemůže dovolávat pouze toho, že je v postavení soutěžitele ve vztahu k podniku, který má prospěch z předmětného opatření, ale musí mimoto doložit závažnost zásahu do svého postavení na trhu (rozsudky Soudního dvora ze dne 23. května 2000, Comité d'entreprise de la Société française de production a další v. Komise, C-106/98 P, Recueil s. I-3659, body 40 a 41, a ze dne 22. listopadu 2007, Španělsko v. Lenzing, C-525/04 P, Sb. rozh. s. I-9947, bod 33; rozsudek Tribunálu ze dne 27. září 2006, Werkgroep Commerciële Jachthavens Zuidelijke Randmeren a další v. Komise, T-117/04, Sb. rozh. s. II-3861, bod 53).

78 V projednávaném případě je, jak to potvrdila žalobkyně během jednání v odpovědi na otázku položenou Tribunálem, třeba zkoumat zásah do jejího soutěžního postavení na trhu ve vztahu k příjemcům dotčených podpůrných opatření. Jelikož dotčená opatření sledují podporu kinematografické a audiovizuální produkce, je proto třeba mít za to, že prospěch z nich mají hospodářské subjekty, které jsou producenty v kinematografické a audiovizuální oblasti, anebo alespoň v jedné z těchto oblastí podle toho, o jaké opatření jde. Kromě toho je nesporné, že žalobkyně, která je provozovatelkou televizních služeb, je rovněž činná v oblasti produkce děl a dotčená podpůrná opatření jí mohou z tohoto titulu rovněž svědčit.

79 Za hospodářské subjekty, ve vztahu k nimž má být její konkurenční postavení dotčeno, označuje žalobkyně ostatní provozovatele televizních služeb a velké skupiny v oblasti audiovizuální komunikace. Nadto žalobkyně uvádí, že má docházet k zásahu do jejího postavení na trhu volně přístupného televizního vysílání a na trhu nákupu audiovizuálních práv a obsahů.

80 Stačí však konstatovat, že žalobkyně konkrétně a přesně neprokázala, v čem má být její soutěžní postavení, a to zejména na obou těchto trzích, podstatně dotčeno oproti jejím soutěžitelům, provozovatelům televizních služeb a velkým skupinám v oblasti audiovizuální komunikace, příjemcům dotčených opatření.

81 Zaprvé žalobkyně nepředložila důkazní prostředky umožňující závěr, že její soutěžní postavení je oproti ostatním provozovatelům televizních služeb podstatně dotčeno, a to jak pokud jde o sporné investiční závazky, tak o podpůrná opatření ze strany CNC.

82 Pokud jde předně o investiční závazky, stačí zaprvé konstatovat, že žalobkyně nevznáší žádný argument, z něhož by plynulo, že ostatní provozovatelé televizních služeb – na které by se tato opatření mohla vztahovat, co se týče jejich případné produkční činnosti – podléhají jiným podmínkám, než jsou ty, které se vztahují na žalobkyni, pokud by měla mít z těchto opatření prospěch, a které by měly za následek podstatné dotčení jejího soutěžního postavení.

83 Zadruhé žalobkyně uvádí, že výše jejích výdajů z titulu investičních závazků výrazně přesahuje výši výdajů jejích soutěžitelů, a to zejména France 2, France 3 a M6, a to na úkor svobody nakládání s vlastním rozpočtem a svobody její volby v programové oblasti, což přispívá k tomu, že ji to ve vztahu k těmto posledně zmíněným subjektům individualizuje. Jak to však žalobkyně potvrdila na jednání v odpovědi na otázku Tribunálu, na základě opatření, kterých se týkalo Rozhodnutí, podléhaly investičním závazkům i provozovatelé televizních služeb, s nimiž soutěží. Kromě toho je třeba uvést, že výše těchto závazků je stanovena jako procento z obratu dotčeného provozovatele televizních služeb za předchozí rok (viz bod 26 výše). Skutečnost, že z důvodu uplatnění téhož procenta ze svého obratu podléhají na základě francouzské právní úpravy soutěžitelé uvádění žalobkyní investičním závazkům ve stejném rozsahu jako ona sama, tudíž vede ke stejnému závěru, k němuž dospěla Komise a Francouzská republika, že pokud se vůbec prokáže, že výše výdajů žalobkyně přesahuje výši výdajů uvedených soutěžitelů, je tato okolnost toliko následkem skutečnosti, že obrat žalobkyně je vyšší než obrat jejich. Žalobkyně se proto nemůže dovolávat uvedené okolnosti pro účely prokázání zvláštního postavení ve smyslu judikatury vycházející z rozsudku Plaumann v. Komise, bod 42 výše. Žalobkyně nadto nepředložila žádný důkazní prostředek, který by prokazoval podstatné dotčení jejího soutěžního postavení k datu

přijetí Rozhodnutí z toho důvodu, že ve vztahu k dalším provozovatelům televizních služeb se uplatňuje zvláštního procento.

84 Zatřetí v rozporu s tvrzeními žalobkyně neumožňuje skutečnost, že se výše investičních závazků vypočítává ve vazbě na obrat dotčeného provozovatele televizních služeb, a nikoli ve vazbě na její programový rozpočet, jak to má zakotvovat článek 5 směrnice 89/552, závěr o zvláštní povaze postavení žalobkyně. Žalobkyně totiž jednak neprokázala, v čem by ji tento způsob výpočtu měl klást do odlišné situace, než je situace jejích soutěžitelů, provozovatelů televizních služeb, přičemž žalobkyně ostatně zdůrazňuje, že jiní provozovatelé těchto služeb se mohou nacházet v situaci, která je obdobná situaci její. Jednak v rámci této žaloby Tribunálu nepřísluší zkoumat dotčenou francouzskou právní úpravu z hlediska směrnice 89/552.

85 Začtvrté, pokud jde o závazek vynakládat alespoň dvě třetiny výdajů v rámci investičních závazků ve vztahu k audiovizuální produkci a nejméně tři čtvrtiny výdajů v rámci investičních závazků ve vztahu ke kinematografické produkci na rozvoj nezávislé produkce (viz výše, bod 9), je třeba uvést, že vymezení „nezávislé produkce" ve francouzské právní úpravě s sebou nese zejména to, aby byl producent nezávislý na provozovateli televizních služeb, objednateli dotčeného díla (bod II odst. 249 Rozhodnutí), což účastníci řízení při jednání potvrdili. I když proto může mít takový závazek za následek, jak to tvrdí žalobkyně, omezení, pokud jde o možnost rozvíjet vlastní produkční činnost, stačí konstatovat, že žalobkyně neuvádí, v čem se její situace liší od situace dalších provozovatelů televizních služeb, s nimiž soutěží.

86 Z výše uvedeného tudíž plyne, že žalobkyně neprokázala, že pokud jde o investiční závazky je její soutěžní postavení oproti ostatním provozovatelům televizních služeb podstatně dotčeno.

87 Pokud jde dále o v rámci této žaloby zpochybněná podpůrná opatření ze strany CNC, žalobkyně nevznáší žádný argument, který by měl prokázat její zvláštní situaci oproti ostatním provozovatelům televizních služeb. Celkově a nadto je třeba uvést, že povinnost, aby producent k tomu, aby měl prospěch z těchto opatření, měl k dispozici financování ze strany provozovatele televizních služeb a s tím související podmínka nezávislosti tohoto producenta ve vztahu k provozovateli televizních služeb poskytujícímu toto financování se vztahují shodně na žalobkyni i ostatní provozovatele televizních služeb, což žalobkyně nezpochybňuje.

88 Pokud jde o financování těchto podpůrných opatření ze strany CNC, a to zejména prostřednictvím platby daně provozovateli televizních služeb, potvrdila žalobkyně při jednání a v odpovědi na otázku Tribunálu, že její soutěžitelé, provozovatelé televizních služeb, dani podléhají. Přitom stačí konstatovat, že daň plyne z obratu provozovatelů televizních služeb a že její výše se vypočítává jako procento z tohoto obratu. Proto nelze mít za to, že žalobkyně je individualizována oproti ostatním provozovatelům televizních služeb, s nimiž je v soutěžním vztahu.

89 Je tedy třeba mít za to, že žalobkyně neprokázala, že její soutěžní postavení je s ohledem na další provozovatele televizních služeb podstatně dotčeno, pokud jde o sporná podpůrná opatření ze strany CNC.

90 Zadruhé, pokud jde o tvrzení žalobkyně, že její soutěžní postavení je dotčeno ve vztahu k velkým skupinám v oblasti audiovizuální komunikace, je třeba uvést, že žalobkyně tyto skupiny přesně nevymezuje a neuvádí dostatečně přesně, v jakém soutěžním postavení ve vztahu k nim je.

91 Přitom je třeba připomenout, že soutěžní postavení žalobkyně je třeba posuzovat ve vztahu k postavení příjemců dotčených opatření. Z toho plyne, že velké skupiny v oblasti audiovizuální komunikace, o kterých žalobkyně hovoří, musí mít přinejmenším činnosti v oblasti produkce děl. Kromě toho v tom rozsahu, v jakém jsou tyto skupiny činné i v oblasti televizního vysílání, stačí konstatovat, že žalobkyně nijak neupřesňuje, v čem se pak jejich situace liší od situace provozovatelů televizních služeb vykazujících produkční činnost zkoumanou v bodech 81 až 89 výše.

92 Za těchto okolností je třeba mít za to, že skutečnost, že se žalobkyně dovolává toho, že její soutěžní postavení je dotčeno oproti velkým skupinám v oblasti audiovizuální komunikace, není dostatečně upřesněna a podložena, aby bylo možné konstatovat, že žalobkyně je osobně dotčena. V tomto ohledu je třeba připomenout, že Tribunálu nepřísluší vycházet jen z dohadů ohledně skutkových a právních úvah které by mohly být skryty za tvrzeními žalobkyně (usnesení Tribunálu ze dne 19. května 2008, TF1 v. Komise, T-144/04, Sb. rozh. s. II-761, bod 57).

93 S ohledem na vše, co bylo uvedeno výše, je třeba uzavřít, že žalobkyně z hlediska práva dostatečně neprokázala podstatné dotčení svého soutěžního postavení a že ji nelze považovat za Rozhodnutím osobně dotčenou. Chybí ji tedy aktivní žalobní legitimace.

94 Tento závěr nelze zpochybnit argumentem, který žalobkyně vyvozuje z toho, že v případě, kdy by tato žaloba byla prohlášena za nepřípustnou, neměla by žádný prostředek k tomu, jak Rozhodnutí napadnout. Stačí totiž připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora se od podmínek přípustnosti žaloby na neplatnost nelze odchýlit z důvodu výkladu práva na účinnou soudní ochranu, provedeného žalobcem. Pokud se tak jedná konkrétně o oblast, která je předmětem této žaloby, měl Soudní dvůr příležitost upřesnit, že jednotlivec, který není bezprostředně a osobně dotčen rozhodnutím Komise v oblasti státních podpor, a jehož zájmy tedy nejsou případně zasaženy státním opatřením, které je předmětem tohoto rozhodnutí, se nemůže ve vztahu k takovému rozhodnutí dovolávat práva na soudní ochranu (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 22. listopadu 2007, Sniace v. Komise, C-260/05 P, Sb. rozh. s. I-10005, body 64 a 65, a citovaná judikatura). Z údajů uvedených výše přitom vyplývá, že právě jedna z těchto dvou podmínek není v projednávaném případě splněna, protože žalobkyně neprokázala, že je Rozhodnutím osobně dotčena. Z toho plyne, že žalobkyně nemůže důvodně tvrdit, že prohlášení této žaloby za nepřípustnou zasahuje do jejího práva na účinnou soudní ochranu.

95 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že projednávanou žalobu je třeba odmítnout jako nepřípustnou.

K nákladům řízení

96 Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí.

97 Kromě toho podle čl. 87 odst. 4 téhož jednacího řádu nesou členské státy, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, vlastní náklady. V důsledku toho ponese Francouzská republika vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (pátý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se odmítá jako nepřípustná.

2) Télévision française 1 SA (TF1) ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou Komisí.

3) Francouzská republika ponese vlastní náklady řízení.

Vilaras Prek Ciucă

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 13. září 2010.

Podpisy.